

Ihmisen syntyperä Salaisen Opin mukaan

Pekka Ervastin esitelmä 19/7 1931

Salaisen Opin toisessa osassa H.P.B. kertoo ihmisen syntyperästä, ihmiskunnan kehityshistoriasta tämän maan päällä ja ennen sitä.

Tässä paksussa teoksessaan tekijä toi esille siksi outoja ja yllättäviä asioita, hän loi lukijan eteen niin laajoja näköaloja, omisti historiallisesti ihmiskunnalle niin pitkän iän tämän maan päällä (esimerkiksi 300 milj. vuotta), että silloiset lukijat kerrassaan hämmästyivät ja kysyivät itseltään: ”onko tämä tarua vai totta? Onkohan tämä sittenkin paljasta mielikuvitusta? Mistä H.P.B. on tällaisia asioita keksinyt?”

Nyt kun meidän päivinämmie tiedemiehet, jotka silloin Salaisen Opin ilmestyessä v. 1888 kohauttivat olkapäitään sen teorioille, jos edes viitsivät ottaa selvää niistä, itse tulevat semmoisiin johtopäätöksiin kuin toht. Osborn, että ihmiskunta on tällaiseksi ollut olemassa noin 20 miljoonaa vuotta — ja Salainen Oppi sanoo muuten, että ihmiskunta tällaiseksi on ollut olemassa 18 ja puoli miljoonaa vuotta — niin nyt eivät Salaisen Opin lukijat enää ole oikeutettuja ainoastaan nauramaan sen tiedonannoille. Nyt heidän täytyy vielä suuremmalla syyllä kysyä: ”mistä H.P.B:illä oli nyt tällaiset tiedot? Mistä hän sai ne ihmeelliset asiat, joista hän kirjoitti Salaisessa Opissa ja jotka todella nyt kahdennellakymmenennellä vuosisadalla vähitellen saavat tukea ja todisteita itse tutkivalta tieteeltä?” Teosofien kesken on tullut tavaksi puhua siitä selvänäöstä, klärvoajanssikyvystä, joka ihmisessä kylliksi pitkälle kehittyneenä saattaa tutkia kaikkia vaiheita ihmiskunnan historiassa, joka saattaa aivan kuin välittömästi nähdä, kuinka asiat ovat olleet ja kehittyneet, siitä yksinkertaisesta syystä, että luonnossa on

muisti, joka valokuvan tarkkuudella säilyttää kaikki, mitä on tämän maan päällä koskaan tapahtunut. Tästä ihmeellisestä luonnon muistista puhuu H.P.B. jo ensimmäisessä suurteoksessaan ”Paljastettu Isis” ja sanoo, että ne suuret tietäjät ja maagikot, joita hän oli tavannut, saattoivat lukea luonnon suuresta muistikirjasta, elämäkirjasta, näistä akaashisista aikakirjoista ja että siis semmoinen ihminen — kuten H.P.B. sanoo ”Isis Unveiledissä” — joka on niin pitkälle kehittynyt, kuin yleensä saattaa kehittyä, voi ottaa selville kaikki asiat menneisyydestä, voi lukea ihmiskunnan historiaa sen ensimmäisiltä lehdiltä viimeiseen saakka välittömästi, totuuden mukaisesti, ilman erehdystä.

Tähän lausuntoon ovat meidän aikamme teosofit ikäänkuin tarttuneet ja he ovat sillä tavalla ajatelleet, että Salaisen Opin kaikki tiedonannot esim. ihmiskunnan historiasta ja kehityksestä on saatu luonnon muistista ainoastaan. Ja nämä hartaat teosofit ovat itse koettaneet itsessään kehittää niitä selvänäkökykyjä ja ovat omasta mielestään päässeet huomattaviin tuloksiin. He ovat saaneet tuommoisen kolmannen silmän itsessään kasvamaan ja kehittymään ja sen avulla ovat lukeneet historiaa taaksepäin. Nyt on silloin eräs seikka huomattava tutkijoille, ja se on, että nämä klärvoajantit, jotka ovat omin päin ryhtyneet tutkimaan historian takaisia asioita ovat mikä nähnyt, miten tämä nykyinen meidän aarialainen, indoeurooppalainen ihmisrotumme, viides juurirotu, on ollut olemassa noin kymmentuhatta vuotta, — mikä taas, että tämä sama viides juurirotu on saanut alkunsa noin satatuhatta vuotta sitten. H.P.B. taas Salaisessa Opissaan sanoo, että tämä meidän nykyinen viides, indoeurooppalainen eli aarialainen rotumme on ollut olemassa n. miljoona vuotta. Siis meidän omat teosofiset ja antroposofiset selvänäkijämme eivät ole uskaltaneet nähdä niin pitkälle taaksepäin kuin Salainen Oppi, taikka eivät ole osanneet tulkita näkyjään. Ja minusta tuntuu, että H.P.B:n Salainen Oppi,

hänen suuri elämäntyönsä, on paljon luotettavampi kuin mitkään myöhemmät selvänäköiset tutkimukset siitä yksinkertaisesta syystä, että H.P.B. itse sanoo Salaisessa Opissaan, että näitä asioita ei ole tietäjien, viisasten taholla tutkittu vain sillä tavalla, että joku olisi nähnyt, että niin on asiat ja sitten toiset heti olisivat tyytyneet hänen näkemyksiinsä — vaan siten, että miespolvien suuret tietäjät ovat aina koettaneet miljoonien ja satojen miljoonien vuosien aikana tutkia samoja asioita ja vasta, kun he ovat tulleet samoihin johtopäätöksiin, on asiaa pidetty varmana. Ei ole luotettu umpimähkään yhden ainoan näkemyksiin, vaan ainoastaan kokonaisen suuren sarjan, adeptien ja tietäjien yhtäpitäviin näkemyksiin. Ja huomattava on, että H.P.B. sanoo Salaisen Opin tiedonannoista ihmiskunnan historiasta, että nämä asiat eivät sittenkään perustu ainoastaan tietäjien näkemyksiin, vaan nämä asiat perustuvat todellisiin muistiinpanoihin, joita on tehty aina kulloinkin asianomaisella ajalla. Tietäjien Valkoisen Veljeskunnan huostassa on semmoinen kirjasto, jommoista ei ole toista koko maailmassa, jonka aikaisimmat volyymit ovat meille käsittämättömän vanhoja, miljoonia vuosia vanhoja. Se on kirjasto, johon on koottu kaikkien aikojen viisasten, vähänkään asioita tietävien kirjoituksia. ”Älkää peljätkö” — sanoo H.P.B. — ”että siitä kirjastosta puuttuisi koskaan semmoinen teos, joka meidänkin tuntemallamme historiallisella ajalla on ollut olemassa jossain semmoisessa kirjastossa, jonka uskonkiihkossaan ovat muhamettilaiset ja kristityt hävittäneet. Tiedämme kuinka Aleksandriassa hävitettiin suuria kirjastoja sentähden, että he pitivät niitä väärinä ja pahojen henkien inspiroimia. Älkää uskoko, että ne ovat hävinneet. Vaikka teillä ei enää ole yhtäkään kappaletta näitä vanhoja kirjoja — kreikkalaisia, egyptiläisiä, kaldealaisia, intialaisia ... — niin Valkoisen Salaisen Veljeskunnan suurissa kirjastoissa, sen keskuskirjastossa on aina yksi tai kaksi kappaletta näitä hävinneitä kirjoja. Sentähden nekin

tiedonannot, jotka ihmiskunnan historiasta annetaan Salaisessa Opissa, perustuvat myöskin selviin muistiinpanoihin, vaikka tietysti ne vanhat kirjat, satoja tuhansia ja miljoonia vuosia ovat poissa maailman silmistä. Niitä kuitenkin on olemassa. Ja siis tämä Salainen Oppi ei ole kirjoitettu ainoastaan klärvoajantisten, selvänäköisten tutkimusten nojalla, vaan on se todellista tieteellistä historiaa samassa merkityksessä kuin mekin tutkimme historiaa asiakirjojen nojalla.”

Joka tapauksessa me emme voi tietää mitään havainnollisesti kaikista näistä vanhoista kirjoista, joita on maailmasta hävinnyt. H.P.B. koetti sentähden Salaisessa Opissa viitata kaikkiin niihin tunnettuihin vanhoihin ja myöhempiin kirjoihin, teoksiin, joissa vähänkään puhutaan näistä asioista. Hän viittaa aina semmoisiin perintätietoihin, joita on liikkunut kansoissa, vanhoihin muinaismerkkeihin ja koettaa samalla antaa kuin tieteellisiä todistuksia niistä asioista, joita hän esittää.

Toisessa osassa hän nyt puhuu ihmisen syntyperästä. Ja jos muistamme, millä tavalla tästä asiasta ajateltiin silloin, kun H.P.B. eli ja toimi maailmassa, niin muistamme, että oikeastaan oli kaksi huomattavampaa teoriaa ihmisen alkuperästä. Toinen – yleisesti kristikunnassa levinnyt – oli se uskonnollinen oppi, jonka mukaan Jumala, Luoja, joku merkillinen suurenmoinen olento loi maailman ja sitten myöskin loi ihmisen maan tomusta ja puhalsi hänen sieraimiinsa elävän hengen. Se on tuo erikoinen äkkinäinen luominen, jolloin ihminen astui valmiina Luojan kädestä ja sitä teoriaa, opetetaan kaikissa kouluissa ja kaikki kristityt ihmiset saivat sen omaksua.

Mutta viime vuosisadalla oli tieteellinen tutkimus tehnyt aivan toisenlaisia johtopäätöksiä. Suuri englantilainen luonnon-tutkija Darwin oli tullut siihen johtopäätökseen ja todisti teoriaansa, että itse asiassa on olemassa kehitys. Kaikki, mitä on, on kehityksen tulosta; ihminenkin on hirmuisen pitkän

kehityksen tulos. Ihminen on kehittynyt nähtävästi eläinkunnasta, arvatenkin jostain apinasta tai jostain kadonneesta välimuodosta. Ja tämä on kaikki tapahtunut hyvin pitkiä aikoja sitten luonnollisen kehityksen kautta. Siinä kehityksessä, eli ihmiskunnan ja kaikkien elävien olentojen elämässä maan päällä, vallitsee merkillinen silmin nähtävä laki, taistelu olemassaolosta. Tässä taistelussa ainoastaan parhaiten varustettu, jää eloon. Vahvimmat jäävät eloon; eivät aina viisaimmat, nerokkaimmat, siveellisimmät, mutta vahvimmat. Heikommat sortuvat ja vahvemmat jäävät eloon. Semmoinen on laki luonnon elämässä. Ja myöskin on silmin nähtävä laki, jota nimitetään luonnolliseksi valinnaksi. Kun kaksi eri sukuista olentoa etsii toisiaan, niin he valitsevat luonnon mukaisesti sen, joka parhaiten heille sopii. Se on luonnollinen valinta ja se vie eteenpäin myöskin kehitystä. Enemmän kehittynyt valitsee myöskin enemmän kehittyneen ja kehitys kulkee eteenpäin sillä tavalla. — Tämä oli se teoria, joka vallitsee tiedemiesten kesken ja sivistyneen maailman kesken.

Nämä kaksi teoriaa oli olemassa ihmiskunnan kehityksestä. Meidän täytyy tunnustaa totuuden nimessä, että oli semmoisiakin ajattelijoita, jotka vähän epäilivät darvinismin pätevyyttä. Niinpä hänen työtoverinsa Alfred Russell Wallace epäili, oliko ajateltavissa, että ihminen järkiolentona, sielullisena, tietoisena olentona, joka suuresti eroittaa hänet eläimestä, oli saattanut kehittyä suorastaan vain tuommoisen luonnollisen ulkonaisen kehityksen avulla. Hän sanoi, että hänen mielestään siinä vaaditaan jotain muuta. Hänen mielestään piti olla olemassa jotakin henkistä vaikutusta, — muuta kuin vain tämä aine. Ei voinut se olla aineen tulosta. Kuinka ihminen kaikkine älyllisine ja moraalisine ominaisuuksineen oli kehittynyt ainoastaan ainemolekyylien yhteentörmäyksestä? Kuinka oli mahdollista, että tajunta oli sillä tavalla kehittynyt? Hän katsoi semmoisien ominaisuuksien esimerkiksi kuin epäitsekkyden, jalouden,

itsensä uhraamisen — jotka olivat suorastaan aineellisen elämän vaatimusta vastaan, joka oli taistelua olemassa olosta, heikompien sortumista ja vahvempien eloonjäämistä — vastustavan suorastaan sitä, että syntyisi sitten jaloja olentoja, jaloine inhimillisine ajatuksineen ja tunteineen, jotka pakottivat ihmisen kieltämään oman aineellisuutensa. Tämä oli Wallacen mielestä vaikea käsittää ja sentähden hänen mielestään täytyi sentähden olla jotakin muuta vaikuttamassa ihmisen syntymiseen. Ei saattanut ihminen olla ainoastaan luonnollisen kehityksen tulos. Ihmisen syntymisessä ja kehityksessä oli hänen mielestään vaikuttamassa myöskin toisia, kosmillisia voimia — joitakin voimia, joita saattoi nimittää henkisiksi eli jumalallisiksi. Tiedämme, että Wallace tulikin spiritistiksi.

H.P.B. Salaisessa Opissaan tietenkin asettuu juuri tälle kannalle. Hän tietenkin selittää, minkä tähden olemme semmoisia, kuin olemme. Hän ei ole materialisti, vaan läpeensä spiritualisti. Ja millä tavalla Salaisen Opin tekijä piirtää meidän etemme ihmisen syntyperän ja ihmiskunnan kehityshistorian?

Hän sanoo, että ihmiskunnan syntyä ja kehitystä ajatellen on heti otettava huomioon kolme eri tekijää. Ihminen itse on kolminainen olento: henki, sielu ja ruumis. Jokainen ihminen tietää itsestään, että hän on ruumis, mutta myöskin että sielu, joka tuntee, tahtoo ja ajattelee, ja myöskin — ainakin parempina hetkinään — aavistaa olevansa henkiolento, kuolematon, joka vain on pukeutunut personallisuuteen, ajattelevaan, tuntevaan, tahtovaan. Tutkiessaan itseään ihminen tulee siihen johtopäätökseen, että hän on kolmiyhteinen olento, ja sentähden on myöskin hänen syntyperänsä kolminainen. Hänen kehityksessään on otettava huomioon kolme tekijää. Ensinnäkin on puhuttava hänen henkisestä alkuperästään. Sitten sielullisesta, personallisesta, — eli minänsä synnystä ja alkuperästä. Sitten on otettava lukuun hänen ruumiinsa kehityshistoria.

Ja Salaisen Opin mukaan – niinkuin eilen jo viittasimme ja niinkuin kaikki tiedämme – on ihmisen henki, siis aivan sisäisin olemus, oma varsinainen itsensä, syntyisin Jumalasta, suuresta elämästä, ainoasta elämästä, joka on kaiken takana. Ihminen ei ole tomun lapsi; ei ole yhtäkkiä eläväksi puhallettu. Ihminen on itse Jumalan lapsi, Jumalan Poika. Ihmisen henki on iankaikkinen, Jumalasta lähtenyt. Ei siis ajasta, vaan ikuisuudesta kotoisin. Ei ole koskaan syntynyt eikä tule koskaan kuolemaan. Ihmisen henki on ikuinen. Tämä on muistettava. Ja ihminen olisi todella täällä maan päällä ilman kaikkea toivoa – emme voisi ymmärtää niitä ristiriitoja, kärsimyksiä ja vaikeuksia, mitkä ihmistä kohtaavat hänen vaelluksessaan täällä maan päällä –,ellemme ymmärrä, että ihminen olisi kuolematon, iankaikkinen olento hengessään. Tämä ihmisen henki on yhtä kaikkeuden kanssa. Se on siis verrattavissa merenpisaraan, joka on yhtä meren kanssa. Me voimme ottaa pisaran käteemme. Se on kädessämme ja se on samaa kuin meri, mutta sen oikea koti on meressä. Me pudotamme sen takaisin mereen ja se on yhtä meren kanssa. Silti se voi olla pisara, joka tuntee olevansa meren pisara. Niin on myöskin ihminen Jumalasta lähtenyt ja on minä-olento, tajuntakeskus, yhtä samalla iankaikkisen Isän kanssa, niinkuin eräs suuri profeetta sanoi: ”Minä ja Isä olemme yhtä.” Hän tunsu itsensä todelliseksi Jumalan Pojaksi; tunsu oman henkensä ja saattoi sanoa niin.

Mutta ihmisen sielu, hänen minuutensa, hänen minä-olemuksensa, joka on hengen ilmennys, se on tapa, millä henki tajuaa, millä ihminen henkenä voi tajuta itsensäkin, ja voimme ymmärtää, että minä-tajunta on välttämätön hengen kehityksessä, jotta se voisi tulla tietoiseksi itsestään. Tämä ihmisen sielullisuus, hänen minä-tajuntansa on saanut alkunsa ajassa, kukaties myös loppumaan ajassa. Semmoisenaan ihmisen personallinen tajunta, personallisena minä-tajuntana ei ole ikuinen. Ja vaikka hänen

personallinen tajuntansa puhdistuu, kohoaa ja nousee jumalalliseksi minä-tajunnaksi, emme voi sanoa sittenkään, että se minä-tajuntana pysyisi ikuisesti. Saattaa olla, että sille hengelle tulee uusi, laajempi, korkeampi, ihmeellisempi ilmenemismuoto, kuin minä-tajunta. Semmoinen tajunta, jossa ei voi olla enää mitään itsekkyyden väkettäkään. Emme tarvitse ajatella, että minä-tajunta olisi iankaikkinen. Henki on iankaikkinen, mutta minä-tajunta on saanut alkunsa ajassa ja saa kenties loppunsa ajassa. Kuitenkin se on majesteetillisen pitkäikäinen. Se on miljoonia, satoja, tuhansia miljoonia vuosia vanha ja tulee kestävästi mittaamattomia aikoja.

Muta tämä ihmisen sielullisuus, joka on saanut alkunsa ajassa, on myös ajallisen kehityksen tulos. Salainen Oppi sanoo, että mittaamattomia aikoja sitten meidän inhimilliset minämme syntyivät ihmiskunnan alapuolella olevasta luonnonvaltakunnasta – nimittäkäämme sitä eläinkunnaksi. Ihmisen monadi —, se henki, joka nyt on pukeutunut ihmisen muotoon, on äärettömien aikakausien kuluessa kulkenut läpi luonnon erilaiset valtakunnat. Siis se on asunut monenlaisissa elementeissä. Se on asunut kivikunnassa, kasvikunnassa, eläinkunnassa, ja eläinkunnassa saanut ensimmäisen idun minuuteen. Mutta tämä ei ole tapahtunut tämän maan päällä, meidän maapallomme kehityksen aikana, vaan on se tapahtunut entisissä luomiskausissa. Salaisessa Opissa sanotaan, että se planeetta, joka nyt kuolleen kiertää meidän maatamme, äärettömiä aikakausia sitten oli semmoinen planeetta, kuin meidän maapallomme nyt on, jossa asui erilaisia luonnon valtakuntien olentoja ja jossa me juuri, me, jotka nyt olemme ihmiskuntana tämän maan päällä, olimme eläinkuntana.

Tämä on tärkeä huomautus juuri Salaisessa Opissa, sentähden, että minäkin muistan, kun koulussa käydessä uskontotunnilla tuli puhe darwinismista, niin opettaja puoleksi

leikillään huomautti siitä, että jos ihminen nyt olisi syntynyt esim. apinasta, miksi on yhä apinoita, jotka eivät synnytä ihmisiä, ja miksi emme yhä näe, että kasvi muuttuu eläimeksi ja eläin ihmiseksi? Koko teoria oli sillä kumottu.

Ja niin olisi, elleimme turvautuisi Salaisen Opin laajempiin näköaloihin, joka sanoo, että meidän ihmiskuntamme on joskus mittaamattomia aikakausia sitten ollut esim. eläinkuntana tai sitä vastaavana luonnonvaltakuntana; mutta emme suinkaan tämän maan päällä ole olleet jonkunlaisena eläinkuntana, vaan että täällä olemme aluksi ehkä olleet ihmiskuntana. Kun tämän pidämme mielessämme, voimme ymmärtää, mikä on oikein ja millä tavalla on oikein myöskin tuo darvinistinen elolutioteoria.

Me olimme siis syntyneet ihmis-minuuksina äärettömiä aikakausia sitten. Mutta koska olimme syntyneet jonkunlaisina aavistavina, hapuilevina minuuksina eläinkunnassa, pysähdyimme kehityksessämme silloin ja jäämme autuaallisessa taivastilassa odottamaan tilaisuutta syntyäksemme jonkinlaisiin olosuhteisiin jollakin planeetalla. Emme silloisella planeetalla voineet syntyä ihmismuotoihin, sentähden että sen planeetan ikäkausi oli loppumassa silloin. Täytyi ruveta odottamaan uutta kiertotähteä, joka tarjoaisi ihmisminuuksia meille asunnoksi, ja niin jäämme odottamaan tätä nykyistä maapalloa, joka on todella tarjonnut meille tilaisuuden syntyä ihmisen muotoon; ihmisen muotoon, jonka ihmeellinen ruumis tekee hänelle mahdolliseksi ajatella, tuntea ja tahtoa... tuntea vapautensa — ainakin kuvitella. että on vapaa, jumalallinen olento.

Ja täten tulemme kolmanteen tekijään syntyperässämme, nimittäin meidän näkyväiseen fyysilliseen ruumiiseemme.

Mistä me pieninä ihmisminuuksina, aivan kuin hienoina kipinäinä, jotka elimme tuossa meidän oman henkemme liepeillä, saimme inhimilliset muodot? Loimmeko ne itse?

Kuinka semmoiseen olisimme kyenneet? Emme olleet ennen asustaneet ihmisen muodossa. Emme kyenneet ihmismuotoa luomaan. Sentähden tällä maapallolla tapahtui lyhyesti sanoen suuri avunannon näyte, avunanto toisten olentojen puolelta, että meille annettiin inhimilliset muodot lahjaksi. Ne, jotka olivat olleet ihmiskuntana tuossa kaukaisessa tähdessä – kuussa –, missä me olimme eläinkuntana, olivat siinä asemassa, että saattoivat – heidän velvollisuutensa oli – antaa meille ruumiit. Ja niinpä nuo niin kutsutut ”kuupitrit” antoivat itsestään, synnyttivät itsestään oman tahtonsa ja ajatuksensa voimalla ja omalla uhrautuvalla työllään antoivat itsestään, luovuttivat itsestään inhimillisen ruumiin kuvan. Ei minkäänlaisen fyysillisen ruumiin, mutta niinkuin sanoisimme, eetterikuvan, näille silmillemme näkymättömän kuvan ihmisen olemuksesta. Tämän kuvan me saimme ja sen kuvan ympärille on rakennettu inhimillinen ruumis.

Ja nyt tahdon huomauttaa eräästä seikasta, jonka liian usein unohdamme. Olemme saaneet fyysillisen näkyväisen ruumiin lahjaksi. Me emme suinkaan olleet niin kehittyneitä ihmisminuuksia, silloin kun saimme elävän eetteriruumiin – jonka ympärille sitten muodostui fyysillinen ruumis, – että todella olisimme osanneet oikealla tavalla käyttää sitä. Se annettiin meille lahjaksi. Saimme ikäänkuin paremman talon, missä kykenisimme asumaan. Emme olleet ansainneet semmoista palatsia, jossa saimme asua. Olimme kuin köyhiä kerjäläisiä, jotka siirrettiin asumaan jonkunlaiseen palatsiin ja aivan tietämättöminä tietysti olimme sangen hämmästyneitä tuossa ihmeellisessä ja komeassa palatsissa.

Tätä emme saa unohtaa. Meidän näkyväinen, fyysillinen ruumiimme on alusta saakka ollut viisaampi, kuin me itse sielullisina olentoina. Me itse sielullisina olentoina olemme miljoonien vuosien kuluessa kehittyneet edes semmoisiksi, kuin nyt olemme, mutta meidän ruumiimme olivat alusta lähtien inhimillisin muodoin itse asiassa viisaampia kuin me. Niihin kätkeytyy suurempia luonnon salaisuuksia kuin meillä on aavistustakaan, ja sentähden semmoinen filosofi kuin Nietzsche ei ollut väärässä sanoessaan: ”kunpa edes oppisimme kuulemaan meidän oman ruumiimme ääntä”.

Siihen sisältyy syvää viisautta, sillä meidän henkinen kehityksemme vie siihen, että meidän täytyy oppia kuulemaan ruumiimme ääntä; se puhuu viisaasti. Meidän ei koskaan tarvitsisi olla sairaita, ei koskaan tehdä syntiä, olla pahoja ja ilkeitä, jos osaisimme vilpittömästi ja selvästi noudattaa oman ruumiimme hiljaista ääntä. Mutta sitä emme osaa. Ruumista, jonka olemme saaneet lahjaksi, ihmeellistä taideteosta, emme kykene käyttämään oikealla tavalla.

Mutta näin on tämän Salaisen Opin ihmeellinen esitys ihmisen syntyperästä: Ihmisen henki on Jumalasta. Sielu, minä-olentona on pitkän evolution tulos; se on kehittynyt alemmasta kunnasta. Inhimillinen ruumis on annettu hänelle lahjaksi, että hän sen avulla oppisi tulemaan ihmiseksi, olemaan ihmisenä, sillä onhan hän ihminen. Hänen sielullinen olemuksensa on ihminen ja henki hänen takanaan on jumalallinen; mutta ihminen ei vielä ole sitä, mitä hän on.